

Sygn. akt IV KO 22/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie dotyczącej zażalenia **J.P.** na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

w przedmiocie umorzenia śledztwa sygn. akt PR Ds.[...].2017

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt IX Kp [...]/17

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania zażalenia innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 21 lutego 2018 r., w sprawie sygn. akt IX Kp [...]/17, zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zażalenia J.P. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 31 października 2017 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. oraz przekroczenia uprawnień przez sędziego Sądu Rejonowego w K., do jakiego miało dojść w czasie prowadzenia innej sprawy.

Uzasadniając przedmiotowe wystąpienie wskazano, że Sąd wnioskujący o zmianę właściwości miejscowej postanowił zrealizować inicjatywę skarżącego w tym względzie, a sprawa dotyczy działania komornika przy Sądzie właściwym do rozpoznania zażalenia oraz sędziego, którego czynności służbowe były

przedmiotem zarzutów podnoszonych przez autora zażalenia. Okoliczność powyższa miałaby – w myśl uzasadnienia wniosku – przemawiać za przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, a zwłaszcza zapewnienie warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie zażalenia J.P. innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. nie zasługiwał na uwzględnienie. W jego części motywacyjnej nie przytoczono żadnych konkretnych argumentów ani okoliczności mogących, choćby w minimalnym stopniu uprawdopodobnić wątpliwości co do możliwości prawidłowego rozpoznania środka odwoławczego przez sąd właściwy. W istniejącej sytuacji procesowej zadaniem sądu karnego jest jedynie przeprowadzenie kontroli orzeczenia, które zostało wydane przez zupełnie inny – niesądowy – organ procesowy właściwy dla prowadzenia postępowania przygotowawczego. Sąd występujący z wnioskiem o zmianę właściwości nie wykazał, że nie jest w stanie – bez szkody dla wymiaru sprawiedliwości – wykonać prawidłowo tego zadania.

Tymczasem, zmiana właściwości miejscowej przewidziana w art. 37 k.p.k. jest instytucją o charakterze nadzwyczajnym i nie podlega wykładni rozszerzającej. Dotyczy to zwłaszcza podstawowej przesłanki jej stosowania, jaką jest pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości, które determinuje przeniesienie sprawy, gdy cały sąd jest niewłaściwy do orzekania w myśl zasady *nemo iudex re sua*, a także wtedy, gdy zachodzą obawy o bezstronność sądu właściwego.

Tej ostatniej nie można upatrywać każdorazowo w podniesieniu wobec sędziego prowadzącego inne postępowania przez stronę niezadowoloną z ich przebiegu lub treści kończącego orzeczenia – zarzutu niedopełnienia obowiązków lub przekroczenia uprawnień i skierowania go do organów ścigania. Prowadziłoby to bowiem w konsekwencji do stworzenia swego rodzaju pozaustawowego sposobu sterowania przez strony właściwością miejscową sądów. Przypomnieć też w tym miejscu należy, że instytucja przewidziana w art. 37 k.p.k. nie jest rozwiązaniem stworzonym na potrzeby realizacji inicjatywy stron procesowych.

Mając na uwadze podniesione okoliczności, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

a.l.